

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 838/2015
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца С.К. из Б. и В.В. из Б., чији је пуномоћник О.Л., адвокат из Б., против тужене Градске општине Нови Београд, коју заступа Јавно правобранилаштво Општине Нови Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца В.В. изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2316/12 од 09.12.2014. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца В.В. изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2316/12 од 09.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 21443/10 од 27.10.2011. године, ставом првим и другим изреке одбијен је приговор апсолутне и стварне ненадлежности Вишег суда у Београду. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцима плати 4.550.000,00 динара на име накнаде изгубљене зараде за период од 07.11.2003. до 20.03.2009. године, 3.120.000,00 динара на име законске затезне камате на наведени износ, по 75.000,00 динара по основу накнаде изгубљене зараде за период од 20.03.2009. године до 60-ог дана од дана исплате укупне новчане суме, као и да тужилци С.К., по основу накнаде за потраживање Управе јавних прихода Н.Б., за период од 06.11.2003. до 20.03.2009. године исплати 1.900.000,00 динара са каматом у складу са Законом о висини стопе затезне камате почев од 06.11.2006. године па до исплате, као неоснован. Међупресудом садржаном у ставу четвртом изреке наведене пресуде, утврђено је да је основан захтев тужилаца за накнаду уништеног киоска са опремом, уређајима и инвентаром, а ставом петим и шестим изреке констатовано је да се до правноснажности међупресуде застаје са расправљањем о висини тужбеног захтева, те да ће о висини тужбеног захтева и трошковима парничног поступка бити одлучено коначном пресудом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2316/12 од 09.12.2014. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужилаца и првостепена пресуда потврђена у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке укинута је међупресуда садржана у ставу четвртном изреке првостепене пресуде и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац В.В. је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 398. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиљи С.К. је као инвеститору објекта, на основу решења о додели локације Извршног савета СО Нови Београд од 12.11.1991. године и решења Одељења за грађевинске и комунално стамбене послове СО Нови Београд од 22.10.1993. године, одобрено постављање привременог објекта – киоска типа „...“ на локацији број ... у улици ... бр. ... на Н.Б.. Међутим, у поступку инспекцијске контроле грађевински инспектор Одељења за грађевинске, комуналне и инспекцијске послове је утврдио да тужиља није поставила монтажни објекат за који је добила одобрење, већ је озидала објекат на делу јавне површине на предметној локацији, тако што је изградила објекат димензија 11,10x3,85 метара, површине 42,73 м², озидан гитер блоковима са уграђеном металном и ПВЦ браваријом и укровљен, због чега је 18.04.2003. године донео решење којим је наложено тужиљи да у року од два дана поруши зидани објекат. Ово решење је поништено по жалби тужиље, па је у поновном поступку грађевински инспектор донео решење бр. III-356-115/2003 од 13.04.2004. године којим је наложено тужиљи да у року од једног дана поруши објекат. Ово решење је извршено 19.04.2004. године када је објекат уклоњен. Грађевински инспектор је 29.09.2005. године донео закључак којим се обуставља поступак инспекцијског надзора против тужиље као инвеститора. Тужиља С.К. и тужилац В.В. су бивши супружници, а предметни објекат је био њихова заједничка својина стечена за време трајања брака.

Предмет тражене правне заштите тужиоца В.В. је накнада штете на име изгубљене зараде почев од 07.11.2003. године до 20.03.2009. године - 4.550.000,00 динара, обрачунате камате на наведени износ – 3.120.000,00 динара и по 75.000,00 динара месечно на име изгубљене зараде од 20.03.2009. године до шездесетог дана од дана исплате укупне новчане суме, а све због незаконитог рушења објекта чији су тужиоци инвеститори.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају нема одговорности тужене на основу члана 172. став 1. ЗОО, којим је прописано да правно лице одговара за штету коју његов орган прозрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Наиме, решењем надлежног органа тужене од 12.11.1991. године било је одобрено постављање привременог објекта – киоска типа „...“ за продају пецива на локацији у улици ... број ... у Н.Б. тужиљи С.К., која је требало да тај киоск постави, а она је уместо постављања киоска изградила објекат димензија 11,10 x 3,85 метара, озидан од гитер блокова са уграђеном металном и ПВЦ браваријом и укровљен, због чега је извршним решењем органа тужене наложено уклањање бесправно изграђеног објекта, по коме није поступила, па је објекат срушен у поступку извршења тог решења. С обзиром на ово, правилно судови налазе да у раду органа тужене нема незаконитог или неправилног поступања, па не постоји основ из члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, за обавезивање тужене за накнаду било ког вида штете, што и ревизију тужиоца В.В. чини неоснованом.

Ревизијом тужиоца В.В. се указује да је предметни објекат срушен на основу решења органа тужене од 13.04.2004. године које је поништено решењем истог органа од 29.11.2004. године, због чега је рушење предметног објекта било незаконито па постоји основ одговорности тужене за тражену накнаду штете. По оцени Врховног касационог суда ревизијски наводи о основу одговорности тужене не могу се прихватити, иако је тачно да је решењем органа тужене од 29.11.2004. године поништено решење од 13.04.2004. године. Ово из разлога што је решењем од 29.11.2004. године наложено поновно одлучивање у предметној управној ствари па је (после више донетих решења поништених у управном поступку и управном спору) донето решење бр. III-356-370/08 од 18.06.2008. године истоветне садржине као решење од 13.04.2004. године у погледу налога за рушење објекта, чиме је потврђено да је био у питању бесправно подигнути објекат. Тужиља С.К. је оспоравала законитост решења од 18.06.2008. године, међутим, њена жалба у управном поступку је одбијена решењем органа тужене XXI-05 бр. 356-743/2008 од 06.10.2009. године, а одбијена је и њена тужба у управном спору пресудом Окружног суда у Београду У бр. 1649/08 од 30.03.2009. године. Имајући ово у виду, а како је за заснивање одговорности правног лица у смислу члана 172. став 1. ЗОО потребно да је његов орган поступао незаконито (поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени) или да је поступао неправилно (поступање противно уобичајеном и прописаном начину обављања делатности које није у складу са општим нормама у вршењу службе), то у конкретном случају таквог поступања нема па су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 398. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, а у складу са одредбом члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**